

продължаваше да ржи... Морето пѣше своята пѣсень...

Старата продължаваше да бие камбаната, но силитѣ и я напускаха. Погледна молитвено иконата и изпуста вѣрвѣта. Последниятъ звукъ простена болно и немошно замръ. Старата продължаваше да гледа иконата. И и се стори, че Светата Майка оживѣва и и показва

усмихната съ ржка къмъ морето. Изправи се — сърдцето и лудо заби. Нови надежди го залѣха. Затича къмъ брѣга съ последни сили. Една лодка бѣ спрѣла тамъ. Това бѣше „Любовъ“ и въ нея Петъръ. Втурна се къмъ синѣтъ си и падна безчувствена въ пригърдитѣ му. Света Богородица бѣ чула молитвитѣ ѝ.

Г. Ст. Гешевъ

ПРОЛѢТЬ

И виждамъ съска пролѣтния вѣтъръ,
клати и разтърсва цѣлото поле...
Ний вѣрвимъ!... И пиемъ утрина роса!...
Вѣрвимъ далечъ! Срѣдъ много класове!...

Вѣрвимъ! Крещимъ! И пѣемъ срѣдъ нивята!...
Слънцето блѣсти високо надъ свѣта...
Край назъ вѣе пролѣтния вѣтъръ...
Подъ насъ трепери — Родната земя!...

И не знаемъ! Защо презъ тоя свѣтълъ день,
вѣрвиме съ толкозъ слънчеви души?...
И защо надъ насъ — и цѣлата земя,
една и сѣща радость все трепти!...

Каква е тази радость въвъ гърдитѣ
— замѣстила у насъ завинаги скръбъта!...
Каква е тая пролѣтъ въ низинитѣ,
сгрѣяла толкова — безброй сърдца!...

Далечъ препуска пролѣтния вѣтъръ...
Клати и разтърсва цѣлото поле...
Ний вѣрвимъ!... И пиемъ утринна роса!...
Вѣрвимъ далечъ! Срѣдъ много класове!...

Хр. Бояджиевъ

МЛАДОСТЪ

О, младостъ! Съ твойтѣ бодри стѣпки
вѣрва въ живота воленъ, смѣлъ!
Предъ менъ цвѣтятъ надежди — пѣпки,
зове ме бързокрилъ орелъ...

Земята е бурлива, бляща,
тревога дебне страшна вредъ...
О, младостъ, буйна и пламтяща,
раздай се въ жертва въ този свѣтъ!

Анна Стефанова

РАЗКАЯНИЕТО

Това се случи много отдавна. Тогава бѣхъ още съвсемъ малка. Но макаръ и да сѣ се минали толкова години, все тъй ясно си спомнямъ разкаянието, което направи превратъ въ детската ми душа.

Винаги на жгѣла, кждето се завива за площада, стоеше единъ слѣпецъ. Той просѣше милостиня отъ минаващитѣ, безъ да вижда ликоветѣ имъ, красивия день, природата. Лицето му бѣ набръчкано, бледо, изпито. Две мъртви очи блуждаха въ безкрайния здракъ и безнадеждно търсеха отъ нейде свѣтлина. Хората бързо го отминаваха, нѣкои го поглеждаха състрадателно, а всички други дори не го и забелязваха.

Бѣше пролѣтенъ день. Вѣрвѣхъ съ едно момиченце, голѣмо колкото менъ. Когато стигнахме до жгѣла, вмѣсто обикновена лепта, ние пустнахме въ поставената на земята шапка, една книжка. Защо направихме това, не знаемъ. Не обичахъ да се шегувамъ, но „летински умъ“, гдето казватъ старитѣ хора. Ако нѣмаше съ какво да помогнемъ на нещастния, не трѣбваше да го наскърбимъ. А неговата скръбъ, бѣше голѣма и болезнена... Сждбата му бѣше опредѣлила една скъпа награда и едно тежко бремене.

Когато се обърнахъ, видѣхъ, че съ треперяща ржка, той достигна до книжката. Горкиятъ! Колко жестоко го бѣхме излѣгали! Все пакъ, слѣпецътъ не се разсърди. Само лицето му се изкриви отъ тъга. Една горѣща сълза се търкулна отъ безжизнени-тъ му очи.

Азъ разбрахъ голѣмата си грѣшка. О, тази сълза... Никога нѣма да я забравя! Така кри-

стална, едра... Тя, която бѣше напоена само съ горчивина, скръбъ и мжка!... Тя, която искаше само да изрази нещастieto на слѣпеца... На този, който никога не бѣ виждалъ майчиния ликъ, никога не бѣ върналъ простора, който може би не познаваше и себе си...

Отдохъ си въ кѣщи. Минаха се дни, но предъ очитѣ ми бѣше все онази сълза. Тя ме преследваше навсѣкжде, не ми даваше покой. Искахъ да отида и да сложа, ако имахъ дори една шепа пари при бедняка, макаръ и да гладувахъ дни наредъ. Но дали щѣхъ да изтрия онази сълза. Дали щѣше да ми прости?

Не вѣрвамъ да има човѣкъ, който да не се е разкайвалъ. Но тогава, въпрѣки че бѣхъ малка, за пръвъ пътъ почувствувахъ колко мжно е да се поприви единъ грѣхъ. Всѣщностъ бѣхъ разбрала, че не съмъ оскърбила само слѣпия, но изобщо бедността и нещастнитѣ. Нали всички на този свѣтъ сме еднакво нищожни, нали всички сме еднакво бедни и чакаме Всевишниятъ да ни помогне? Ако и той не ни помага, а се подиграва съ насъ тъй жестоко? Не, това можемъ да правимъ само хората.

... Да, азъ не забравихъ онази сълза! Тя попари сърдцето ми, повика разкаянието и ми каза: „Помогай на беднитѣ, не ги наскърбявай! Съчувствуй имъ, утешавай ги въ бедитѣ.“

АБОНИРАЙТЕ СЕ!

ИНСТИТУТЪ
ЛИТЕРАТУРЕНЪ